

רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המסחר

בפני כב' הפוסק בקניין רוחני נח שלו שלומוביץ

בקשות לרישום סימן מסחר
מס' 157433, 158146, 158474
(הליך לפי סעיף 29)
בקשה להעברת דיון

המבקשת: בד"צ בית יוסף בע"מ
ע"י ב"כ הרצוג, פוקס, נאמן, עו"ד

המשיבות: 1. מילמיט שיווק בע"מ
2. נטו מלינדה סחר בע"מ
ע"י ב"כ ארז הרכבי, עו"ד ✓

ה ח ל ט ה

1. בפני בקשה להעברת דיון לבית הדין הרבני אותה הגישה חברת בד"צ בית יוסף בע"מ (להלן: "המבקשת"). הבקשה נוגעת להליך תחרות לפי סעיף 29 לפקודת סימני מסחר, תשל"ב-1972 (להלן: "הפקודה") בין בקשות המבקשת, מצד אחד, ובקשות מילמיט שיווק בע"מ ונטו מלינדה סחר בע"מ (להלן: "המשיבות"), מצד שני, לרישום סימני מסחר הכוללים את המילה "עטרה". למבקשת שתי בקשות, בקשה מספר 157433 לסימן בלתי מעוצב ובקשה מספר 158146 לסימן מעוצב, ואילו למשיבות בקשה אחת, מספר 158474 לסימן מעוצב. הסימנים נתבקשו בסוג 29, כולם לגבי מוצרי עוף, בשר או דגים.
2. הבקשה להעברת הדיון הוגשה ביום 27 בדצמבר 2005. תגובת המשיבות הוגשה ביום 16 בינואר 2006. ביום 15 במאי 2006 נערך בפני דיון מקדמי במעמד הצדדים בנוגע לשאלת העברת הדיון.
3. לאחר הדיון ביקשו הצדדים לאפשר להם לבוא במו"מ לגבי זכויותיהם בסימן "עטרה". הצדדים לא הודיעו ללשכת הרשם על כל הסכמה ביניהם, והתבקשו ביום 3 במאי 2007 להודיע האם עודם מעוניינים ברישום סימניהם. הצדדים השיבו בבקשה כי תינתן הכרעת הרשם בנוגע לבקשה להעברת הדיון לבית הדין הרבני.

רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המסחר

עיקרי טענות המבקשת

4. לטענת המבקשת, בין הצדדים נכרת הסכם (להלן: "ההסכם") המאפשר למשיבות לשווק מוצרי בשר תחת הסימן "עטרה", ובלבד שהמוצרים יזכו לאישור כשרות מהמבקשת. לטענתה, ההסכם כולל תניית בוררות הקובעת כי "בכל חילוקי דעות באשר לפרשנות חוזה זה, או בשאר דברים, המכריע בדבר יהיה בית הדין הרבני שהרכבו יהיה מקובל על שני הצדדים, כשלא תהיה הזקקות כלל לבתי המשפט".

5. ההסכם נחתם בין המבקשת ובין חברה עטרה מהדרין בע"מ, שהיא בעליה המקוריים של בקשה 158474, אולם לטענת המבקשת בעלי הבקשה הנוכחיים נכנסו בנעליה, בכל הנוגע לבקשת סימן המסחר ולהסכם שבין הצדדים. לטענתה, בהסכם סעיף המתיר לחברת עטרה למהדרין בע"מ למכור את החברה או פעילותה, ובלבד שהקונה יקבל על עצמו את התחייבויותיה כלפי המבקשת, לפי ההסכם.

6. לטענת המבקשת, הסכסוך הנוגע לרישום סימני המסחר קשור להסכם באופן מובהק. מאחר וההסכם מחייב את המבקשת לעשות שימוש בסימן "עטרה" רק לגבי מוצרים בהכשר המבקשת, הרי שהבקשה לרישום הסימן מהווה הפרה של ההסכם שכן רישום הסימן יאפשר למשיבות לעשות שימוש בסימן "עטרה" ללא תלות בהכשר המבקשת.

7. מאחר ומדובר, לטעמה, בסכסוך הנוגע להסכם שבין הצדדים, דורשת המבקשת להעביר את הדיון בהליך זה לבית הדין הרבני, על פי ההסכם. מוסיפה המבקשת כי אף אם ייקבע כי ההליך הנוכחי אינו בעל קשר ישיר להסכם, ממילא קובע ההסכם כי לבית הדין הרבני סמכות ייחודית לדון בכל סכסוך בין הצדדים.

עיקרי טענות המשיבות

8. לטענת המשיבות, ההסכם אינו מסמך משפטי מחייב ובר-תוקף. לטענתן, ההסכם מציין זאת במפורש, והוא לכל היותר טיוטא או מתווה להסכם, שלבסוף לא נחתם בין הצדדים.

9. לטענת המשיבות, אף אם מדובר בהסכם מחייב, המבקשת פעלה בחוסר תום לב במהלך המו"מ שהוביל לגיבוש ההסכם, באופן המחייב את בטלותו או אי-אכיפתו. לטענתה, עוד לפני המו"מ בין הצדדים לגבי השימוש בסימן "עטרה", הגישה המבקשת את בקשותיה לרישום הסימן, מאחורי גבן של המשיבות. כך ידעה המבקשת בזמן המו"מ כי קיים סכסוך בין הצדדים, מבלי שיידעה את המשיבות על כך. מוסיפות המשיבות כי אילו ידעו

רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המסחר

שהמבקשת הגישה בקשות לרישום הסימן "עטרה", לא היו באות בהסכם העקרונות ולא היו מסכימות לתנית הבוררות.

10. עוד טוענות המשיבות כי העובדה שהמבקשת הגישה בקשה לרישום הסימן אצל הרשם, בזמן שידעה כי המשיבות טוענות בעצמן לבעלות בסימן, משתיקה את המשיבה מלטעון כי דעתה הייתה שהסכסוך הנוגע לרישום הסימנים יוכרע בבית הדין הרבני ולא אצל הרשם. כמו כן טוענות המשיבות כי המבקשת מנועה מלטעון כי לרשם אין סמכות להכריע בהליך התחרות. המשיבות מוסיפות כי המבקשת הגישה את בקשתה להעביר את הדין לבית הדין הרבני כ-3 שנים לאחר שפתח הרשם בהליך לפי סעיף 29 לפקודת סימני מסחר, וגם בשיהוי זה יש כדי להקים השתק ומניעות כנגד טענות חוסר הסמכות שהעלתה המבקשת.

11. לטענת המשיבות, המשיבה נטו מלינדה סחר בע"מ, לא באה בנעליה של בעלת הבקשה המקורית, ואין היא מחוייבת בכל הסכם מול המבקשת.

12. לטענת המשיבות, לרשם נתונה הסמכות הבלעדית להכריע בנוגע להליך התחרות ואף אם בית הדין הרבני ידון בכך, לא יהיה בהחלטתו כדי לחייב את הרשם.

דיון

13. רישום סימני מסחר נמצא בסמכותו הבלעדית של רשם סימני המסחר, המופקד על פנקס סימני מסחר. באותם מקומות בהם מצא המחוקק לנכון כי גוף נוסף, מלבד הרשם, יחזיק בסמכויות הנוגעות לסימני מסחר, הוא קבע זאת במפורש. לדוגמא, לפי לשון סעיף 38 לפקודה, הסמכות לתיקון הפנקס נתונה למעשה אף לבית המשפט העליון (אף כשאינ מדובר בערעור על החלטת הרשם), ומבקש רשאי לבחור האם לפנות בבקשתו לתיקון הפנקס לרשם או לבית המשפט העליון. על אף לשון הסעיף, קבעה כבוד השופטת מרים בן-פורת כי למעשה הסמכות הבלעדית למחיקת הסימן נתונה בידיו של הרשם. ראה פרשת בג"צ 144/85 קליל, תעשיות מתכת אל-ברזליות בע"מ נ' רשם הפטנטים, פ"ד מב(1), 309, 329-330 (להלן: "עניין קליל"):

"[...] כבוד רשם הפטנטים הוא בעל הסמכות הייחודית למחוק רישום (או לרשום) סימן מסחר ואין בית משפט יכול להחליט בכגון דא."

